

er den stringente fortolkning af loven, som den ser ud nu, og åbnes der i den nuværende lovgivning for, at en vagt kan have flere opgaver og overvåge et stort antal patienter, må vi simpelt hen have ændret lovgivningen.

Det er også nødvendigt, at man sikrer personaleressourcer til, at patienterne kan få nogle aktivitets tilbud. De sløvede mennesker, vi har mødt forskellige steder på forskellige hospitaler, taler deres eget sprog. Der er behov for en helt anderledes aktivitetsindsats.

Vender jeg mig til forholdene for patienter, der bliver udskrevet, er situationen heller ikke meget bedre her, for vi ser for mange eksempler på, at patienter bliver udskrevet til ingenting – end ikke en bolig. Men når det sker, er det vel ikke så mærkeligt, at mange af dem vender tilbage til hospitalsvæsenet igen. Vi skal jo huske på, at selv om folk er udskrevet, er der stadig væk tale om skrøbelige personer.

Derfor er jeg glad for, at vi i fællesskab her i Folketinget bl.a. gennem satspuljeforliget har afsat midler til etablering af botilbud til disse mennesker, og at vi også har lagt energi i at sikre bedre sociale støtteforanstaltninger, og jeg vil gerne støtte ideen om, at vi får en landsdækkende støtte-/kontaktpersonordning. Jeg tror, det er utrolig vigtigt som et led i efterbehandlingen og for så vidt også i forebyggelsen af nye sygdomsudbrud.

Det er vigtigt, at de pårørende bliver inddraget som den centrale del af de syges netværk, de jo vitterlig er, og det gælder også under behandlingsforløbet. Her har vi igen for mange eksempler på, at de pårørende bliver ignoreret. Det er hovedløst set ud fra et behandlingsmæssigt synspunkt. Det afgørende er, at vi sikrer et solidt netværk omkring patienterne på et tidspunkt, hvor de har behov for det.

Og det er vigtigt, at patientrådgiverordningen og bistandsvæргеordningen kommer til at fungere efter hensigten, og jeg er derfor også glad for, at vi i forbindelse med satspuljeforliget fik afsat penge til løsning af de problemer, som bistandsværgerne og patientrådgiverne hidtil har haft med, at de ikke kunne blive uddannet eller trænet til opgaven. Der er nu sat penge af til en uddannelsesmæssig indsats, og også de økonomiske rammer for deres transportmuligheder skulle blive forbedret. Så det er et skridt i den rigtige retning, som vi i Det Konservative Folkeparti er glade for.

Sindslidende børn og unge har hospitals-

systemet i dag meget svært ved at give et tilbud. Det er helt uacceptabelt, at vi har ventelister med mere end 1.000 børn, som står i kø for at blive behandlet. Alt imens bliver de dårligere og dårligere. Det er et helt liv, der på den måde er på højkant. Det kan vi simpelt hen ikke være bekendt, og jeg forstår, at sundhedsministeren deler den opfattelse.

For så vidt angår de unge sindslidende, vil jeg gerne spørge sundhedsministeren, hvordan det helt præcist går med at etablere små specialafsnit for unge skizofrene. Ministeren var lidt inde på det i sin svartale, men jeg vil gerne vide lidt mere præcist, hvornår vi kan se de første forsøg igangsat, og hvor i landet der er noget konkret i gang.

Det samme vil jeg gerne efterspørge, når det gælder spørgsmålet om mere landsdækkende afsnit for unge med helt specielle problemer. Vi har været inde på det i forbindelse med samråd i § 71-tilsynet, hvor ministeren har givet tilsagn om at etablere sådanne landsdækkende afsnit, og jeg vil gerne høre, hvordan det går med det.

Afslutningsvis vil jeg gerne komme med et par mere generelle betragtninger. Vi har i § 71-tilsynet haft en temmelig aktiv besøgsvirksomhed. Vores opgave er jo netop at føre tilsyn med administrativt frihedsberøvede personer og de forhold, de lever under, og det forsøger vi at gøre efter bedste evne, og som det er fremgået i dag ikke blot af mit, men også af andres indlæg, har vi oplevet nogle meget hårrejsende forhold rundt omkring, men vi kan selvsagt ikke besøge hvert eneste hospitalsafsnit i hele kongeriget hvert kalenderår.

Jeg vil derfor her fra Folketingets talerstol foreslå, at man inddrager embedslægerne i opgaven med at føre om ikke tilsyn så i hvert fald en vis kontrol med, hvordan sindslidende bliver behandlet ude omkring, og jeg vil bede ordførerne om at respondere lidt på ideen, for jeg synes faktisk, det kunne være et godt supplement til det tilsyn, vi i øvrigt har i henhold til grundloven.

Jeg er glad for, at vi får debatten i dag, men det afgørende er jo, hvad der kommer ud af den. Ord har der gennem tiderne været nok af. Lad os give hinanden håndslag på, at debatten og fokus ikke er forsvundet efter i dag. Lad os give hinanden håndslag på, at vi uanset andre pressionsgruppers ønsker om offentlige bevillinger og lignende vil holde fast i, at nu er det på tide for alvor at opprioritere indsatsen for de sindslidende. Det er tiltrængt.